

Sygn. akt IV U 198/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lipca 2019r. w S.

odwołania E. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 marca 2019 r. Nr (...)

w sprawie E. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo E. Z. do renty socjalnej od 01 marca 2019r. do 31 maja 2022r.

Sygn. akt IV U 198/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 marca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.4 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej odmówił E. Z. prawa do renty socjalnej wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła E. Z. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu stanowiska wskazała m.in., że orzeczenie komisji lekarskiej jest dla niej krzywdzące. Komisja lekarska nie uwzględniła, że posiada ona orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym. Cierpi na upośledzenie umysłowe z zaburzeniami zachowania. Naruszenie sprawności jej organizmu istnieje od dzieciństwa i ma charakter trwały. Podniosła, że stan jej zdrowia nie uległ poprawie, a uprzednio była uprawniona do renty socjalnej (odwołanie k.2-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych 7 marca 2019r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów

faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona E. Z. od 1 października 2003r. jest uprawniona do renty socjalnej (decyzja z 1 października 2003r. o przyznaniu renty socjalnej k.8-9 akt rentowych). Prawo do tej renty było przedłużane ubezpieczonej na kolejne okresy. Po raz ostatni prawo to przyznane zostało decyzją z 12 marca 2014r. na okres od 1 września 2014r. do 28 lutego 2019r. (decyzja z 12 marca 2014r. o przyznaniu prawa do renty na okres do 28 lutego 2019r. k.75 akt rentowych). W dniu 11 stycznia 2019r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty socjalnej na dalszy okres (wniosek k.81-82 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 12 lutego 2019r. ustalił, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 12 lutego 2019r. k.83 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia, ubezpieczona skierowana została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 7 marca 2019r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika k.30 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 7 marca 2019r. k.87 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 14 marca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej na dalszy okres (decyzja z 14 marca 2019r. k.88 akt rentowych).

Ubezpieczona ma niespełna 36 lat. Ukończyła szkołę zawodową specjalną w zawodzie krawca, nigdy nie pracowała zawodowo. Ubezpieczona cierpi na upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym z zaburzeniami zachowania. W poradni zdrowia psychicznego leczy się od 6 kwietnia 2000r. Utrzymują się u niej znaczne zaburzenia funkcji poznawczych w zakresie ogólnej wiedzy o świecie, planowania na materiale przestrzenno-wzrokowym, pamięci krótkotrwałej, średnioterminowej i długoterminowej, koncentracji uwagi, tempa uczenia się nowego materiału, rozpoznawania, rozumienia i przewidywania sytuacji społecznych. Funkcjonowanie intelektualne ubezpieczonej utrzymuje się na granicy upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym. W funkcjonowaniu osobowościowym niska tolerancja na stres i pobudzenie emocjonalne, niska samokontrola emocji z tendencją do reakcji dysforycznych, zaburzenia funkcji motywacyjnych, znacznie obniżony krytycyzm, co skutkuje zaburzeniami zachowania, niskim poziomem aktywności i zaradności życiowej. Istniejący globalny deficyt intelektualny i dysfunkcje sfery emocjonalno-motywacyjnej, społecznej i poznawczej uwarunkowane są zmianami w o. u. n. Z powodu rozpoznanego schorzenia ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, a naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18. roku życia. Całkowita niezdolność do pracy istniała w dniu 28 lutego 2019r. i trwa nadal do 31 maja 2022r. (opinia biegłego psychiatry oraz psychologa k.12-13v akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej E. Z. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.4 ust.1 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2018r., poz.1340) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

1. przed ukończeniem 18. Roku życia,
2. w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. Roku życia,
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W myśl art.5 w/w ustawy w związku z art.12 ust.2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

W świetle powyższych uregulowań rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty socjalnej wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonej istnieje w dalszym ciągu ,tj. po 28 lutego 2019r. całkowita niezdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresie nauki – nie później jak przed ukończeniem 25. roku życia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest nadal ,tj. od 1 marca 2019r. osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu z powodu schorzenia rozpoznanego u ubezpieczonej w okresie młodzieńczym, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 maja 2022r. W złożonej opinii biegli wskazali, że w porównaniu do stanu wcześniejszego, stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie. Potwierdzeniem tego, jest fakt, że schorzenie występujące u ubezpieczonej ,tj. upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym jest stabilnym stanem niskiej sprawności intelektualnej powstającym w okresie rozwojowym, wykazującym niewielką zmienność i dynamikę w kierunku zmniejszenia deficytu i poprawy funkcjonowania wraz z wiekiem. Biegli podkreślili, że u ubezpieczonej nadal utrzymują się znaczne zaburzenia funkcji poznawczych w zakresie ogólnej wiedzy o świecie, planowania na materiale przestrzenno-wzrokowym, pamięci krótkotrwałej, średnioterminowej i długoterminowej, koncentracji uwagi, tempa uczenia się nowego materiału, rozpoznawania, rozumienia i przewidywania sytuacji społecznych, co powoduje, że ubezpieczona w dalszym ciągu jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinia jest spójna i należyście uzasadniona.

Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii zgłoszonego w piśmie z 4 czerwca 2019r. (k.20-21 akt sprawy). W ocenie Sądu zawarte w w/w piśmie zastrzeżenia do opinii złożonej przez dotychczasowych biegłych nie są umotywowane merytorycznie i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych wynikającą z odmiennej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej. Ponadto Sąd oddalił wniosek ubezpieczonej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. P., jako zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym miejscu zauważyć należy, że na okoliczność stanu zdrowia powoływani są biegli sądowi, którzy posiadają wiadomości specjalne z zakresu medycyny. Stan zdrowia ubezpieczonej został oceniony przez biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, którzy przy wydawaniu opinii mieli na uwadze nie tylko zachowanie ubezpieczonej w trakcie badania, ale przede wszystkim dokumentację medyczną z dotychczasowego leczenia ubezpieczonej oraz wyniki przeprowadzonego przez nich badania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.